

• **A Presszó Annája: Söptei Andrea**

„A szöveg mindenkinek betalált”

Ennek a filmnek fontos eleme, hogy igaz dolgok történnek emberek között – nyilatkozta lapunknak Söptei Andrea, a Presszó című új magyar film főszereplője. A fiatal színésznő és Barbalics Péter, a film producere a napokban járt Szegeden. Söptei Andrea – akit láthattak már a Melodrámban, a Feltámadás Makucskán és a Tiszazug című filmekben – a Presszó sajtóvetítése után szívesen állt rendelkezésünkre.

● **A Presszó egyértelműen szövegfilm. Mennyire mozdult rá, amikor elolvasta Németh Gábor tró forgatókönyvét?**
– Nagyon rámozdultam. De mindannyian. A három lány korábbról már jól ismerte egymást, és megbeszéltük, hogy a szöveg mindenkinek betalált. Később kiderült, hogy a Presszó többi szereplőjének is bejött a dolog. Mindenkire stimmelték a figurák. Sas Tamás rendező beletráfált, amikor a szerepeket osztotta.

● **Egy színházban játszik filmbeli partnernőivel, Fullajtár Andreával és Kecskés Karinával?**
– Amikor a filmet forgatuk, mind a hárman a budapesti Katona József Színház társulatának voltak a tagjai. Ők azóta is ott vannak, én azonban időközben elmentem szabadúszónak. Az egyébként nagyon jó volt, hogy a filmben szinte csak „katonások” játszottak. Így nem ment el egy csomó idő az ismerkedésre, a feloldódásra. Ennek a filmnek fontos eleme, hogy igaz dolgok történnek emberek között, és nem lett volna előnyös, ha úgy kell ezeket a kapcsolatok eljátszani, hogy zavarban vagyok a partneremmel szemben.

● **A Presszóban nincs túl sok akció. A színészek a mozdulatlan filmfelvevő előtt úgymondó kézzel-lábbal játsszák el a figurát a kávéházi asztalnál. Azt is mondhatnám, hogy a kameramozgást a színészek valósítják meg. Mennyivel ró ez nehezebb feladatot a színészre?**
– A dolog nehezebb, de én sokkal jobban szerettem ezt a játékot. A filmre úgy készültünk, mint egy színházi előadásra. Két hétig volt olvasópróbánk, benn a filmgyárban, egy teremben, egy asztal mellett gyakoroltuk a

Szókészlet

Már többször megpróbáltam elgondolni, hogy kiválasztok magamnak egy bizonyos térrészt, egy darabkát, és megnézem, mi történik benne. Például abban a térrészen, ahol az előbb még a fülem volt, most egy olló csattog, aztán szalvétás szendvics úszik át, majd egy könyv lapjai, szellemtere foglalja el, de lehet, hogy valaki odaemelt egy macskát a karmaival, és így tovább. Érdekesnek érdekes, de nem túl sok dolog jön ki belőle, mert a kiválasztott térrészben feltűnő elemeknek nincs életes, értelmezett dramaturgiája, koreográfiája. Ellenben ha kamerával rögzítjük (felvesszük) ezt a teret s a belelő elemeket dramaturgizáljuk, jó esélyünk van arra, hogy filmet készítsünk.

Így történt ez a Presszó című új magyar filmmel is, ahol a rendező-operatőr felállított egy kamerát a presszó belsejében, s a forgatókönyvtől, Németh Gábor segítségével erre az állandó térrészre vitte be a szereplőket (kivétel ez alól a film elején látható presszónyitás és a végén a presszózáras jelenete). Ha rögzített kameráról hall a magyar, lédús akciófilmekhez szokott közönség, máris vakargatni kezdi magát hátul. Vagy: kíváncsi lesz. Hogy is van ez, hogyan lehet mozdulatlan kamerával filmet csinálni? Ki, melyik eset. Annyi már az elején eldönthető, hogy bizony a forgatókönyv szövegmezéjén áll vagy bukik a dolog. Itt áll. A nagyon szépen és finom kidolgozott párbeszédek éltetik a filmet, s ahogyan azt a szereplők a lehető leglazábban bejátszzák a kamerába. Olykor belekönnyeznek, kinek milyen szerep jutott.

Egyetlen mondatban összegezni – ahogy ezt ki szokták facsarni az emberből –, miről is szól a film, nem akarnám, bagatell, elútni. Az viszont tuti, hogy akinek hiányérzete támadt az ideig a filmek hétszavas szókészlete miatt, az itt kényelmesen lubickolhat.

Podmaniczky Szilárd

jeleneteket. A bedisztelezett helyszínre csak ezt követően mentünk ki. Ott megint végigpróbáltuk a jeleneteket, s az egészet felvettük videóra. Majd visszanezítettük, hogy mi ez az egész, amit eddig csináltunk. A forgatás, ahol a jeleneteket időrendi sorrendben vettük fel, csak ezután kezdődött el. Bevallom, annak a színészi játéknak, amit szeretek, nagyon kedvezett ez a fajta felkészülés.

● **Eddig hányszor látta magát a Presszóban?**

– Láttam magam a vágás után egy házi vetítésen, a filmszemlén és a televízióban. Ja, és most, a Presszó szegedi bemutatóján is beültem az utolsó fél órára.

● **Milyennek látta magát az első, a második, a harmadik, illetve a negyedik alkalommal?**

– A szűk körű bemutatón effektíve rosszul voltam a vetítés után. Hihetetlenül felkavart a dolog, mert úgy éreztem, mintha újraélném az egészet. A filmszemlén azért volt bennem az ideg, mert nem tudtam, hogyan fogadják majd a nézők a filmet. A harmadik és a negyedik alkalommal kritikus szemmel néztem a teljesít-

ményemet, és egyre inkább azt éreztem, hogy bizonyos dolgokat másképpen kellett volna csinálni. De miért nem szólt a Tamás? A fenébe, miért így, miért nem úgy játszottam ezt vagy azt a jelenetet? Ilyen kérdések merültek fel bennem. De ez butaság. Talán nem is szabad most már többször megnéznem a filmet.

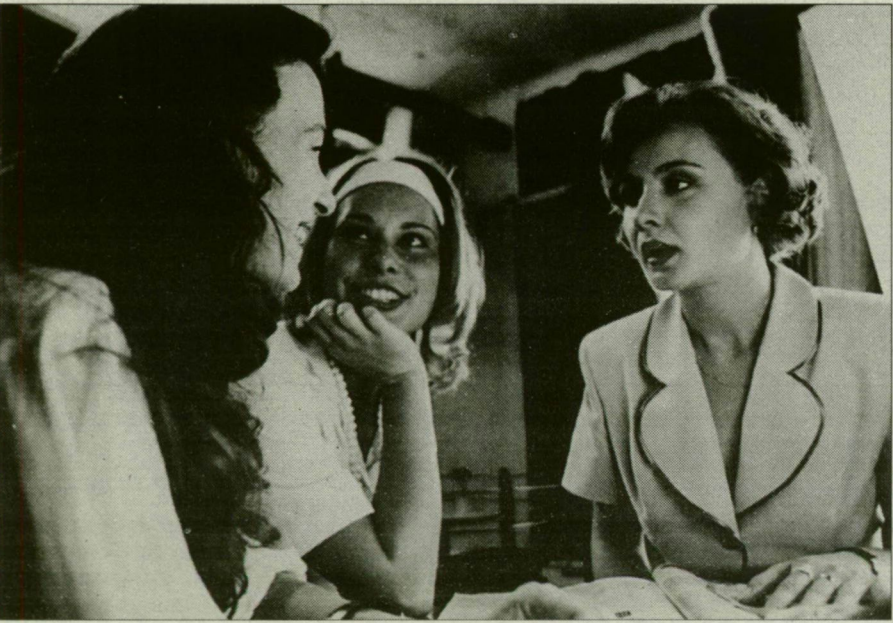
● **Kapott visszajelzéseket?**

– Jók a kritikák, pozitívak a visszajelzések. Úgy néz ki, jó munkát végeztünk.

● **Söptei Andrea került már olyan helyzetbe, mint a filmbeli Anna?**

– Szerelmi négyyszögben még nem, de háromszögben – tehát olyanban, amikor közsben van egy férfi – már voltam. Nagyon megszenvedtem. Egyébként is, nagyon megszenvedem a kapcsolataimat, sok kudarc ért már. Szóval egyáltalán nem vagyok olyan, mint Anna. Épp ellenkezőleg. Rendkívül sok félelem, görcs és kétegy van bennem. Szerencsére a közelmúltban találtam magamnak egy nagyon rendes és kedves pasit.

Szabó C. Szilárd

Részlet a filmből. A kép jobb szélén Söptei Andrea. (Fotó: DM-archív)

Sipos István - Mr. 5000 km

A Szegedi VSE atlétájának, Sipos Istvánnak a neve összeforrt a különleges sportprodukciókkal, a hihetetlennek tűnő távok lefutásával. Amikor teljesítette (s persze megnyerte) a Trans Americát, azt hittük, ez a csúc, ő viszont nagyon jól tudta: még korántsem. Bár a legutóbbi 3100 mérföldes viadal rövidebb, mint a kontinenst átszelő emberpróbába, de az előbbin naponta lényegesen többet kellett kocogni. A 3100 mérföldhöz 46 nap 17 óra 2 perc 6 másodperc, az 5000 kilométerhez 46 nap 18 óra 38 perc 48 másodperc kellett Siposnak. Mindkettő új világrekord. S ő már majd egy napja pihent, amikor a trónról letaszított Jenki Kelley célbaért. „Mr. 5000 km-r” csodálta a világot!

– Ez a verseny nem olyan volt, mint a korábbi többnapos viadalok – kezdte történetét Sipos István –, egyike sem hasonlítható. Két héttel a vége előtt már sokat gondoltam arra a pillanatra, amikor nem kell már magamat a futással gyötörni. Nagyon megkönnyebbültem és boldog voltam, mikor végre célba értem.

46 nap szépségei és szenvedései

● **Hogyan viselt meg jobban, fizikálisan, vagy pszichikailag?**

– Teljesen kifutottam magam. Márti, a feleségem is azt mondta: nem látott még ilyen állapotban. Szinte járn sem tudtam, pár méter után le kellett ülnöm pihenni, s ebben a „rokkant” helyzetemben nehezen értettem meg: miként voltam képes napi 100 kilométert futni. Azt hiszem, sokat jelentett, hogy ott volt velem ez egész család, a kritikus pillanatokban a szeretetük erőt adott a folytatásra, mintha egy láthatatlan szív-lélek akkumulátorra töltene fel...

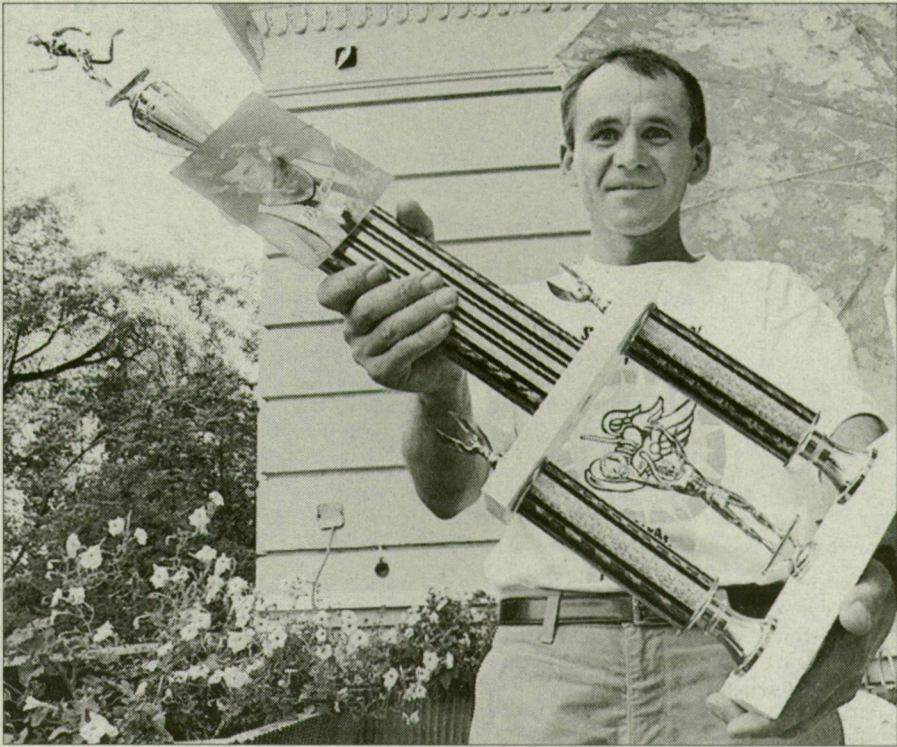
● **Miként lehet egy ilyen embertelennek tűnő viadalra készülni, különösen majd másfél éves kihagyás után?**

– Nem volt könnyű... Becsületesen edzettem, s azt fontos megjegyezni: a kihagyás után nem olyan rögs a visszafelé vezető út, mint amikor egy kezdő teszi meg az első lépéseket. Kellett az a kis pihenő, szinte isteni sugallat volt, hogy leálljak, utána feltöltődve, frissen tértem vissza ebbe az testet, lelket próbára tévő ultravilágba.

Bátorság, vagy vakmerőség?

● **Ha jól emlékszem, hirtelen jött az a lehetőség, hogy indulhatsz a Sri Chinmoy Marathon Team által rendezett 3100 mérföldes versenyen. A visszatérést követően pár hónappal nem volt vakmerőség, falánkság rögtön a „legzstrosabb” falat után nyúl ni?**

– Valóban, alig egy hónappal a rajt előtt határoztam a részvételről. Vakmerőségnek mégsem nevezném, nyitott szívvel vártam a már ismerős megpróbáltatásokat. A

A tróféákért, bizony, küzdeni kell. (Fotó: Miskolczy Róbert)

Csúcsok, rekordok

Sipos István (SZVSE) rekordokkal írta be nevét az ultrafutók aranykönyvébe, ezeket vesszük most sorra.

1990: az angliai Milton Keynesben 24 órás versenyen (fedett pálya): 218,164 km.

1992: a franciaországi Surgeresben a kétnapos viadal: 348,402 km.

1993 (a csúc év): hatnapos futás: 753,173 km; 1000 km-es futás: 7 nap 23 óra 45 perc 23 másodperc, Sri Chinmoy 1000 mérföld (1609,344 km): 12 nap 22 óra 52 perc 37 másodperc; 2000 km-es futás: 15 nap 23 óra 8 perc 4 másodperc. Ezek egy New Yorkban rendezett verseny csúcsai.

1994: megnyerte a világ leghosszabb futóversenyét, az USA-t átszelő Trans Americát (Los Angeles és New York között), 64 nap alatt 4709 km-t teljesítve.

1996 vége: váratlanul visszavonul, de közli, hogy nem véglegesen...

1998: 3100 mérföldes (4989 km) Sri Chinmoy viadalon majd egy napot javított Kelley világcsúcsán: 46 nap 17 óra 2 perc 6 másodperc. 5000 km-en is új rekordot ér el: 46 nap 18 óra 38 perc 48 mp. Ezeken kívül még 17 világrekordot (napi, 100 kilométeres és 100 mérföldes etapokra osztva) javított meg. Összesen 20 világcsúcsot tart jelenleg, s az 5000 kilométerre valószínűleg Guinness-rekord is lesz.

felkészültségem olyan volt, mint aktív koromban, hisz a visszavonulásom annyit jelentett, hogy nem vettem részt versenyeken, de moztogtam, csak kevesebbet, de rendszeresen edzettem. Nem is tudtam volna teljesen elhagyni a futást, mert az életem része.

● **Lehet, hogy kötekedés, de azonnal egy 50 napos viadallal kezdeni...**

– A Trans America alkalomával már 64 napon keresztül is „kocogtam”, tehát tudtam, hogy képes vagyok a vállaltakra, s a győzelem sem merész álom csupán. De megnyugtatlak, nemcsak te vélekedsz így. New Yorkban többen meglepődtek, mikor feltüntettem a rajtnál, s egy kicsit átnéztek rajtam. Leírtak... Ezek közé tartozott a világcústartó amerikai Edward Kelley is, aki nagyon rosszul viselte a vereséget. Képtelen volt megemészteni, hogy a „szabadságról” beugrott társ legyőzi.

● **Miben nyilvánult ez meg?**

– Majdnem végig vezettem, s amikor már 70 környé (egy kör hozzávetőlegesen 800 méter volt, a szerk.) nőtt az előnyöm, érezhetően alergia lett arra, hogy újra és újra megelőztem. Állandóan forgott a feje, figyelte, leste, hogy hol járok, s amikor közel értem hozzá, inkább leült, minthogy elviselje a leközöztetést.

● **És amikor ő vezetett?**

– Akkor „sportszerűen” hergelt és egyfolytában mu-

togatott: na, mi van öreg, gyere már! De történt ennél durvább dolog is, észrevet-tük, amikor a segítője a táskában kotorászott, hogy kiderítse, mit eszik, miért vagyok ilyen jó? Biztos dop-pingra gyanakodtak.

● **És?...**

– Ne viccelj! Vegetáriá-nus vagyok. A reggelt gyümölcsjoghurttal kezdtem, kínai gyógynövény-koncentrátumokat fogyasztottam nap közben, százszázalékos gyümölcslevet ittam hűsítőként. A zöldség sem hiányozhatott, sárgarépa, cékla, s ezenkívül tésztafélétet ettem, ami rengeteg energiát ad. Ez utóbbit a verseny második felében Márti készítette.

Együtt a családdal

– Két részletben érkeztek ki New Yorkba a szeretteim, az első három héten Attila fi-am segített, a verseny második felében már ott volt Márti és Péter is. Akadt munkájuk bőven az áttizedt pólók cseréjével, a frissítők adagolásával, a biztatással. Attila mindenki kedvence lett, görkorsolyával jött mellettem, már a gondolatomat is kitálalta. Belőle filmsztárt faragott a Sri Chinmoy Marathon Team, Ketan rendezésében forgatott mozi főszerepét játssza, de Péter is feltűnik a kópián. Ez óriási élmény volt a srácoknak, ráadásul a Szabadság-szobor karjába, a fáklába is felvit-ték őket, ahol már 35 éve

nem járt senki. Az ő örömi engem is feldobott.

● **Akadta-e olyan pillanatok, amikor úgy tűnt, ez sem segít?**

– A 35. napon következett az első komolyabb hullámvölgy, kétkörönként végéremmentem, hasmenés gyötört, teljesen kikészültem, rendkívül gyengének éreztem magam, szédültem. Másfél-két napig tartott ez az állapot. Az általam ismert problémákat az indulás előtt bekalkuláltam, de azt nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz. Egy kínai orvos és a Sunri-der termékek hoztak helyre, de a 38. napon előről kezdődött minden... Elvesztettem a vezető pozíciómat is, de ismét rendbe jöttem, s az utolsó nyolc nap csodálatos-ra sikeredett.

● **A laikusnak viszont az volt az érzése, nem nyeretted meg a versenyt.**

– Sokat beszélgettünk erről Mártival is, hisz még közel 1000 km volt hátra. Megbarátkoztam a gondolat-tal, hogy már nem győzhetek, lelkileg felszabadultam a teher alól, s talán ennek köszönhetően ismét sokat és jól tudtam futni. Így sikerülhetett.

Amerika visszhangja

● **Milyen volt a teljesítményetek kinti fogadtatása?**

– Azt hiszem, minden vá-rakozást felülmúlt: a New York Times nagy terjedelemben tudósított a versenyről, bár tény, hogy csak a hazaiakkal foglalkozott. A Washington Post a címdalon is beszámolt az eseményről, s belül egy egész oldalas írást közölt. A helyi, Queens-ben megjelenő lap rendszeresen törődött a 3100 mérföld-dessel, aminek köszönhetően az után már megismertek a járókelők, köszöntek, buzdí-tottak az emberek. A verseny legnagyobb tanulsága számomra, hogy soha nem szabad feladni, s minél nagyobb az akadály, annál nagyobb a győzelem értéke. A 35., vagy a 38. napon bedobhattam volna törülközőt, de a megrendítő erejű ütés, a betegség után is felálltam a padlóról, s visszalopakodtam az éltre. Az is „doppingolt”, hogy Kelley-vel együtt tudtuk: csak világrekorddal lehet nyerni! Örülök, hogy ez nekem sikerült. Hogy meddig folytatom a futást? Úgy érzem még van 10–15 jó évem...

Imre Péter